

Hồi 49

Đường Cùng Mạt Lộ Quần Tà Vong Mạng

Sau trận đấu ở Độc Long Cốc chỉ có một mình Khúc Tĩnh Bình là thoát chết thoi, giang hồ đồn đại, một truyền mười, mười truyền trăm, thế là không bao lâu đã truyền khắp bảy tỉnh miền nam, sáu tỉnh miền bắc, chấn động cả thiên hạ, chỉ một cái tin kinh hãi này cũng làm chấn động cả núi Nga Mi.

Lúc ấy đang là mùa hè, các nơi nóng như lửa thiêu, riêng có núi Nga Mi là vẫn mát mẻ như thu, trên đỉnh núi vẫn còn phủ băng gió lạnh thổi tới, những người kém sức khỏe một chút là chịu không nổi rồi.

Trăng vừa mọc lên trên đỉnh đầu, bốn bề chỉ nghe thấy tiếng gió lộng, chim chóc trong bụi rậm đều ngủ yên hết, riêng có dưới Thiên Phật Đỉnh bỗng xuất hiện mười mấy cái bóng đen, đi nhanh như bay tiến thẳng lên phía trên tựa như mười mấy con vượn leo núi vậy.

Trong điện của chùa Vạn Thọ đang tụ họp cao thủ của toàn núi, trước tượng phật Thiên Thủ Như Lai, người Chương môn của phái Nga Mi là Kim Đỉnh thượng nhân đang ngồi làm chủ tọa buổi họp, phía bên phải y là Thế Vân thiền sư, râu đã bạc mặc toàn áo trắng cũng ngồi xếp bằng tròn xa xa trông tựa như một pho tượng vậy!

Lão hòa thượng này tuy là sư thúc của Kim Đỉnh thượng nhân, nhưng Kim Đỉnh thượng nhân là người Chương môn nên trong khi họp hội đồng bao giờ ông ta cũng chỉ ngồi cạnh người Chương môn thôi, vì trong lúc hội nghị bao giờ cũng phải tôn trọng người Chương môn hơn hết.

Kim Đỉnh thượng nhân mặt nghiêm nghị nói:

· Lời đồn đại của võ lâm bây giờ đã chứng tỏ là sự thật, sau trận đại bại ở Độc Long Cốc, phái Đại Lượng chỉ có một mình Khúc Tĩnh Bình là thoát chết thoi, bốn tọa đã sai người đi Đại Lượng nhưng đều không được tin gì đích xác cả, họ quan sát thấy trong phái Đại Lượng tiềm tàng sát khí rất nặng, không bao lâu chắc phái đó thế nào cũng sẽ hoành hành

hơn trước để trả thù và gây hấn với võ lâm, theo sự xét đoán của lão tăng thì Khúc thí chủ sẽ còn tai nạn nữa!

Tỷ Trúc đại sư lên tiếng nói:

- Thiện tai! Thiện tai! Người Chưởng môn nói rất phải! Môn phái nên đứng ra ngoài để khỏi bị mang tiếng là a dua với bọn tà ác.

Kim Đỉnh thượng nhân đưa mắt nhìn Tỷ Trúc đại sư tủm tủm cười và nói tiếp:

- Tỷ Trúc sư đệ nói sai rồi! Sư đệ đã quên câu tục ngữ “Môi hở răng lạnh” rồi hay sao? Mấy chục năm nay thế lực của chúng ta đã suy rụng dần, thiên hạ võ lâm không còn coi ta là một đại môn phái như trước nữa, nếu không nhân lúc này mà cứu vãn lại thanh thế thì còn đợi đến bao giờ nữa?

Bồng Mạn Nhân sư thái cười nhạt xen lời nói:

- Nếu người Chưởng môn làm như thế chỉ sợ đẩy phái Nga Mi chúng ta xuống chỗ vạn kiếp bất phục, vả lại liên tay với những tà ác như vậy là trái với chủ trương của các vị tổ tiên, thì lúc ấy chúng ta còn mặt mũi nào trông thấy các bài vị của các vị tổ sư? Tiểu muội dám chắc các vị sư tổ trên trời có linh thiêng thế nào cũng khiển trách chúng ta ngay chứ không sai!

Kim Đỉnh thượng nhân nghe nói sầm nét mặt lại quát lớn:

- Mạn Nhân sư muội luôn luôn xúc phạm lời của bốn nhân, đã bao nhiêu lần bốn tọa nể mặt chịu nhịn rồi, bây giờ muội lại dám nói nhục người Chưởng môn như thế, chẳng lẽ pháp hình của bốn nhân không phạt được sư muội hay sao?

Mạn Nhân sư thái cũng mặt lạnh lùng trầm giọng đáp:

- Sư huynh là người có tội, làm gì còn mặt mũi mà dám giở oai quyền của một người Chưởng môn ra nữa?

Lời nói này của bà ta ám chỉ việc lần trước Kim Đỉnh thượng nhân đánh mất lệnh phù!

Kim Đỉnh thượng nhân mặt đỏ bừng, hai mắt tia ra hai luồng sáng rất hung ác, cười nhạt nói tiếp:

- Mạn Nhân sư muội, không phải bốn tọa không nghĩ gì đến tình đồng môn đâu, nếu người cầm pháp luật mà hơi tí cứ nể nang mọi người thì làm sao trấn phục được mọi người?

Nói xong, y đưa mắt nhìn tám hòa thượng áo đen tay cầm côn đồng đang đứng ở dưới góc điện chờ.

Tám hòa thượng ấy thấy người Chuồng môn đưa mắt ra hiệu vội tiến tới gần cung kính vái chào để đợi lệnh.

Các tay cao thủ của phái Nga Mi đều chăm chú nhìn vào mặt của Mạn Nhân sư thái, nên nửa số người xưa nay vẫn không ưa Kim Đỉnh thượng nhân đã lộng hành tác quái, bây giờ họ lại thấy Kim Đỉnh thượng nhân định dùng oai quyền đó hành hạ Mạn Nhân sư thái, nên người nào người nấy đều tỏ vẻ lo âu hộ cho bà ta, nhưng không một người nào dám đứng dậy ngỏ lời khuyên ngăn hết.

Mạn Nhân sư thái mặt vẫn lạnh lùng như thường, làm như không hề trông thấy tám hòa thượng áo đen kia vậy.

Kim Đỉnh thượng nhân thấy vậy càng tức giận, quay mặt nhìn phía bên phải chắp tay chào Thế Vân thiền sư và nói:

- Xin lỗi sư thúc, đệ tử phải thi hành gia pháp đây!

Thế Vân thiền sư đáp:

- Xưa nay lão không bao giờ can thiệp đến việc của sư diệt hết!

Người Chuồng môn từ từ thò tay vào trong túi định lấy Lệnh phù Chuồng môn ra, bỗng bên ngoài có một đàn khỉ vượn hấp tấp chạy vào trong điện, có con còn leo lên trên đỉnh, có con leo lên trên xà, có con ngồi cả lên tượng phật, hàng nghìn con chạy vào cứ kêu chiu chít làm loạn xạ cả đại điện.

Các người của phái Nga Mi thấy vậy đều kinh hãi vô cùng, không biết xử trí thế nào cho phải, vì không một ai dám ra tay đánh chết một con nào cả.

Và những con khỉ vượn ấy càng ngày càng nhiều, đông kịt cả ngôi điện ấy.

Kim Đỉnh thượng nhân đoán chắc thế nào cũng có chuyện xảy ra, nhưng không hiểu nguyên nhân đích xác, y không biết tiếng nói của loài khỉ vượn nên cứ ngồi ngẩn người ra mà nhìn thôi.

Quả thật việc này từ xưa tới nay chưa hề có như thế bao giờ.

Những hòa thượng phụ trách canh gác trong điện hoảng sợ vô cùng, vội bắt những con thú đó vớt ra ngoài điện, nhưng vớt con này thì con khác lại chạy vào, như vậy làm sao mà vớt chúng cho hết được.

Trong đám khỉ vượn bỗng có một con cao không đầy nửa thước, lông nó xanh biếc, đi lướt tới phía sau Kim Đỉnh thượng nhân và chỉ thoáng cái nó lại chạy trở về trong đám khỉ kia ngay.

Lũ khỉ vượn tỏ vẻ kinh hãi kêu lên khệt khệt một hồi rồi lại rủ nhau chạy đi.

Chỉ trong nháy mắt, chúng đã chạy hết sạch không còn sót lại một con nào nữa.

Kim Đỉnh thượng nhân vội sai người ra bên ngoài điều tra xem, nhưng khi người đó về thưa rằng, không hiểu gì hết! Nên y tưởng chuyện này chắc chỉ là một sự ngẫu nhiên thôi, vì thế y cũng không quan tâm đến nữa.

Khổ Tu trưởng lão đột nhiên lên tiếng nói:

- Không hiểu Chương môn có đại sự gì mà triệu tập tất cả đệ tử tới đây họp hội đồng như thế?

Kim Đỉnh thượng nhân sao lại không biết thâm ý của Khổ Tu trưởng lão nên y trầm giọng đáp:

- Sư đệ hãy đừng nóng vội, chờ lát nữa bốn tọa sẽ tuyên bố, bây giờ hãy chờ bốn tọa chấp pháp đã!

Khổ Tu trưởng lão nghe nói càng thêm lo âu thêm, bụng bảo dạ rằng: "Ta đại đột thật, vô tình lại nhắc nhở cho y nhớ đến sự lộng hành quyền pháp."

Kim Đỉnh thượng nhân vừa thò tay vào túi mặt liền biến sắc, không sao rút được bàn tay ấy ra được nữa.

Thế Vân thiền sư thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Sư diệt làm sao thế?

Kim Đỉnh thượng nhân mặt mày biến sắc luôn, không sao nói lên tiếng được! Và chiếc tay phải của y vẫn cứ thọc trong túi áo.

Đa số cao thủ của phái Nga Mi thấy vậy ai nấy đã hiểu xảy ra chuyện gì rồi, nhưng lòng người khác nhau, nửa lo âu, nửa mừng rỡ nên ai nấy cứ ngồi yên như tượng gỗ hết.

Nếu không tuyên bố rõ, lệnh phù lại mất trộm lần nữa cho mọi người hay thì mọi người vẫn cứ trở mắt lên nhìn người Chương môn như thường.

Kim Đỉnh thượng nhân lần trước để lệnh phù mất trộm, suýt tí nữa mất hết tôn nghiêm của một người Chương môn và cũng không còn sĩ diện nào trông thấy các sư huynh đệ nữa, sau vụ đó, lúc nào y cũng đem lệnh phù bên người, không có lúc nào dám rời ra một tấc một gang nào cả và giờ phút nào cũng lo sợ mất mát lần nữa, nhưng ngờ đâu việc đời lại oái oăm thế, càng lo sợ bao nhiêu thì lại càng bị mất tức thì.

Lúc này Kim Đỉnh thượng nhân lòng bối rối như tơ vò, máu ở trong trái tim hình như đã đóng băng lại.

Lúc này y mới nghi ngờ lũ khỉ vượn vừa rồi rất khả nghi, nhưng khỉ nào mà lại đến gần được người của Kim Đỉnh thượng nhân?

Trong đại điện lúc này yên lặng như tờ, nếu có một cái kim rơi xuống dưới đất ai cũng có thể nghe thấy.

Mạn Nhân sư thái đột nhiên đứng dậy nói:

- Nếu không có việc gì, xin thứ lỗi cho muội cáo lui đây!

Kim Đỉnh thượng nhân quát lớn:

- Hãy khoan đã!

Y chưa kịp nói thêm thì ngoài điện đã có một người chạy vào cười nhạt nói:

• - Tên Kim Đỉnh kia, người bị ma chướng không sao thay đổi được lòng dạ như vậy thì còn mặt mũi nào làm Chưởng môn của phái Nga Mi nữa?

Mọi người nghe người ấy nói xong đều chăm chú nhìn vào mặt người đó, mới hay là một thiếu niên tuổi trạc hăm bốn hăm lăm đang lớn bước đi vào trong điện.

Thiếu niên ấy mặc áo dài xanh, hai mắt sáng quắc, vẻ mặt ung dung, trông rất anh tuấn.

Mạn Nhân sư thái vừa trông thấy thiếu niên ấy đã hớn hở mừng thầm, bụng bảo dạ rằng: "Quả nhiên y vẫn chưa chết."

Thiếu niên này chính là Quái Thủ Thư Sinh Tạ Vân Nhạc, tiếng tăm lừng lẫy bốn bể, danh chấn võ lâm.

Từ trước tới nay, Thế Vân thiền sư với Kim Đỉnh thượng nhân chưa hề trông thấy mặt thật của Vân Nhạc bao giờ, cho nên không ai biết tuổi thật của chàng là bao nhiêu, nhưng trong chỗ nhiều cao thủ canh gác hết sức nghiêm ngặt, tất cả tinh anh của phái Nga Mi đều có mặt tại đây mà chàng lên Thiên Phật Đỉnh này y như vào chốn không người, và không có một vẻ gì sợ hãi hiện lên nét mặt cả, như vậy đủ biết rằng chàng can đảm và tài ba như thế nào?

Mấy năm trước ở trên Thiên Phật Đỉnh, Kim Đỉnh thượng nhân bị Dư Vân (hóa danh của Tạ Vân Nhạc) đánh bại, nhục nhã biết bao! Đến giờ người Chưởng môn của phái Nga Mi vẫn chưa quên được mối nhục đó.

Bây giờ trước mặt đông đúc các người như vậy, Kim Đỉnh thượng nhân ngồi đờ ra như tượng gỗ và cũng như con chuột bị vô hụt, bây giờ lại trông thấy con mèo năm xưa xuất hiện!

Thế Vân thiền sư bỗng đứng dậy trầm giọng hỏi:

- Thí chủ xông vào cấm địa của bần tăng định làm gì thế?

Tạ Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Không việc gì thì mỗi không bao giờ lên trên điện Tam Bảo này, mà đã lên tới đây, tất nhiên tại hạ phải có việc, nhưng nơi đây là danh sơn phong cảnh, tha hồ để cho người ta lui tới mà thưởng ngoạn cảnh sắc thiên nhiên, tại sao thiền sư lại bảo nơi này là cấm địa như vậy? Nếu thiền sư tự cho chốn này là đất cấm, tại hạ thiết tưởng vương pháp không dung thứ cho thiền sư làm như thế đâu!

Thế Vân thiền sư trầm giọng nói tiếp:

- Thế ra thí chủ là tay sai của quan phủ đấy?

Y vừa nói vừa trợn tròn đôi mắt lên nhìn đối phương trông rất rùng rợn.

Tạ Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Thiền sư muốn bảo tại hạ là tay sai của quan phủ cũng được và muốn bảo là không cũng không sao, nhưng dù sao, tại hạ còn hơn được thiền sư một mức là vì thiền sư thân của Phật, mà tâm địa còn tàn ác hơn bọn tà ma đạo tặc!

Thê Vân thiền sư hổ thẹn vô cùng, mặt đỏ bừng bừng quát lớn:

- Thí chủ ngông cuồng vô lễ quá nổi, lão tăng là người đi tu bao giờ cũng giữ lòng từ bi lên trên hết nên xá tội cho thí chủ, nhưng nếu thí chủ còn không biết điều, cứ ngông cuồng và vô lễ như thế thì lão tăng không thể nào dung thứ được nữa đâu!

Vân Nhạc sầm nét mặt lại hỏi tiếp:

- Thiền sư dám đem thân mình ra thí pháp hay sao?

Thiền Vân thiền sư tức giận đến mắt trợn tròn, mồm há hốc nhưng lại không dám ra tay tấn công vội, vì vậy sắc mặt của y lúc trắng lúc xanh trông rất khó coi.

Tam Tài Cát Chủ đột nhiên bước ra lớn tiếng quát hỏi:

- Xin ngài cho biết tên họ và lai lịch?

Vân Nhạc đưa mắt nhìn Tam Tài cát chủ một cái rồi đáp:

- Nếu hòa thượng không phải là người Chưởng môn thì không xứng nói chuyện với ta!

Tam Tài Cát Chủ trông thấy đôi mắt của Vân Nhạc liền rung mình một cái chỉ cảm thấy đôi ngươi của chàng sắc bén như kiếm, lại thấy chàng nói như thế, y hổ thẹn đến đỏ bừng mặt và cũng tức giận không tả nữa.

Kim Đỉnh thượng nhân đến giờ mới giữ được thăng bằng lên tiếng hỏi:

- Lão tăng là Chưởng môn đây! Thí chủ tới đây có việc gì chỉ giáo thế?

Vân Nhạc tỏ vẻ khinh thị lờm y một cái rồi hỏi lại:

- Hòa thượng có phải là Chưởng môn của phái Nga Mi không đó, tại hạ không tin! Có gì làm bằng chứng hay không?

Kim Đỉnh thượng nhân nghe nói toát mồ hôi lạnh ra càng tức giận thêm và lớn tiếng nói:

- Ngã phật từ bi, xin thứ lỗi cho đệ tử phải khai sát giới đây!

Trong đám đông của phái Nga Mi bỗng có Hoa Kỳ và Thâm Thọ hai người nhảy ra múa kiếm đâm Vân Nhạc luôn. Kiếm thế của chúng độc ác khôn tả và nhanh như điện chớp.

Vân Nhạc cười nhạt một tiếng và cứ đứng yên không cử động, chỉ giơ tả chưởng lên khẽ phất một cái, mọi người đã thấy Thâm Thọ và Hoa Kỳ cùng rú lên một tiếng rất thảm khốc, người bị bắn lùi về phía sau té lăn ra đất và tay Vân Nhạc đã cầm kiếm của chúng rồi!

Thế võ tay không cướp vũ khí của Vân Nhạc nhanh như điện chớp, ngay cả Thế Vân thiền sư có võ nghệ siêu tuyệt đến mức như vậy mà cũng không trông thấy rõ chàng ra tay như thế nào?

Vân Nhạc móc túi ra lấy lệnh phù của Nga Mi ra sắc mặt lạnh lùng nói tiếp:

- Danh dự của phái Nga Mi không thể nào để cho một tên vô tri này làm hủy mất, tại hạ tạm mượn lệnh phù này để thay mặt Nga Mi thanh trừng và quét sạch cửa ngõ, trong đây có rất nhiều vị trong sạch, vậy xin mời những người đó rút lui ra khỏi Thiên Phật Đỉnh trước.

Mạn Nhân sư thái lên đứng dậy vái chào và nói:

- Bần ni xin cáo lui trước!

Nói xong, bà ta ra khỏi chùa Vạn Thọ ngay!

Tiếp theo đó Khổ Tu trưởng lão, Bạch Tượng đại sư, các người cũng lần lượt đi luôn.

Chỉ trong chốc lát đã giải tán non nửa số người trong đại điện.

Kim Đỉnh Thượng Nhân nổi giận như điên khùng quát hỏi tiếp:

- Thí chủ là ai?

Vân Nhạc tủm tỉm cười đáp:

- Tại hạ là Tạ Vân Nhạc, năm xưa hòa thượng nói với tỳ sư thúc rồi, việc năm xưa khó mà phân biệt thị phi lắm. Tiên phụ đã có người nối dõi, sao không tới đây? Thù cha không đội trời chung, người sẽ chết cũng không oán hận, ngày hôm nay tại hạ đã tới đây rồi, trước muốn kiến thức xem mấy năm nay người học của Thế Vân thiền sư những tuyệt kỹ gì, hơn nữa là đến để trả thù cho cha, vậy người còn điều gì để nói nữa không?

Nghe chàng nói xong, Thế Vân thiền sư mới nghĩ đến chuyện xưa liền lớn tiếng cả cười và nói:

- Thế ra người là sư đệ đệ của Dư Vân đấy! Năm xưa lão tăng vì lòng từ bi mà không muốn giết chóc bừa bãi nên mới để cho Dư Vân được sống sót rời khỏi Thiên Phật Đỉnh...

Không đợi chờ lão hòa thượng nói xong, Vân Nhạc đã đỡ lời:

- Hôm nay tại hạ cũng đặc biệt tha chết cho người để đền bù lại mối ân tình năm xưa!

Thế Vân thiền sư đã nổi khùng quên cả lương tri và như bị ma ám vậy, cười như điên như khùng một hồi rồi mới nói tiếp:

- Kể nào tự tiện xông vào Thiên Phật Đỉnh này thế nào cũng bị xử tử, người đã táo gan xông lên đây, lại còn nói láo như vậy, cổ nhân có nói "Song quyền sao địch nổi bốn tay?" Biết điều thì người mau thúc thủ chịu trời và hiến cái thẻ tín phù của người Chưởng môn ra đi!

Vân Nhạc cười nhạt hỏi lại:

- Có phải lão hòa thượng thị đồng người là mạnh phải không? Nhưng người của người ta chỉ tưởng tượng chúng là gà sành chó giẫy, không chịu nổi một cái đánh của ta, không tin thì cứ ra ngoài xem sẽ rõ liền!

Nói xong, chỉ thấy người chàng thấp thoáng đã ra được bên ngoài ngay.

Kim Đỉnh thượng nhân thở dài một tiếng và nói:

- Thừa sư thúc, kẻ hiền không dám tới, kẻ đã tới không phải là người hiền, quả thật đệ tử không có cách gì thắng nổi y.

Thế Vân thiền sư tức giận vô cùng liền quát bảo:

- Lão tăng đã truyền hết tuyệt học cho ngươi rồi, lúc này chính là lúc ngươi đem ra sử dụng để làm rạng rỡ cho bốn môn, muốn chiếm bá nghiệp của võ lâm thật dễ như trở bàn tay, dù Khúc Tĩnh Bình cũng không địch nổi ngươi, huống hồ Tạ Vân Nhạc, mấy năm nay ngươi bế quan nghiên cứu khắc khổ như vậy cũng chỉ muốn đối phó y thôi, chẳng lẽ bây giờ cái gai trong mắt đã đâm đầu vào lưới rồi mà ngươi lại hoảng sợ hay sao?

Kim Đỉnh thượng nhân thở dài một tiếng rồi dẫn các bộ hạ đi ra ngoài điện, thấy bên ngoài trên bãi cỏ đứng đầy các nhân vật tên tuổi trong võ lâm, y càng giật mình kinh hãi thêm. Y thấy trong đó có Cửu Chỉ Thần Long Thương Tử, Trưởng lão của Cái Bang, Càn Khôn Thủ Lôi Tiểu Thiên, Nhất Nguyên Cư Sĩ Hồ Cương, Đồ Long Cư Sĩ Tướng Thái Hư và một số đông cao thủ không biết tên tuổi nữa.

Kim Đỉnh thượng nhân biết trận đấu này không phải là trận đấu thường liền giơ tay lên phát một cái, các cao thủ của phái Nga Mi vội chạy ra. Trận đấu biến thành hỗn chiến.

Nhất Nguyên Cư Sĩ Hồ Cương, Đồ Long Cư Sĩ Tướng Thái Hư và Cửu Chỉ Thần Long Thương Tử ba người cùng nhảy tới trước mặt Thế Vân thiền sư và múa chưởng tấn công luôn.

Vân Nhạc nhìn Kim Đỉnh thượng nhân cười nhạt hỏi:

- Năm xưa cái chết của tiên phụ chính ngươi là hung thủ, thù cha không đội trời chung, chẳng hay trước khi chết ngươi muốn trôi trần điều gì cứ việc nói đi.

Kim Đỉnh thượng nhân cười khinh đáp:

- Ngươi không xứng lấy được tính mạng của lão tăng.

Nói xong, y giơ song chưởng ra tấn công luôn. Bóng chưởng của y che lấp cả một góc điện, cương khí mạnh khôn tả, chiêu thức lại kỳ ảo vô cùng, khiến đối phương không sao biết trước sẽ bị tấn công vào nơi nào hết. Vân Nhạc thấy vậy bụng bảo dạ rằng: "Thế Vân thiền sư quả thật là một người kỳ tài, y đã truyền thụ hết cho tên giặc sói đầu Kim Đỉnh này, nếu bây giờ không giết được y thì y sẽ liên tay với Khúc Tĩnh Bình thì tai kiếp của võ lâm không biết chừng nào mới dứt."

Nghĩ đoạn chàng liền giở luôn thế Xuyên Vân Cầm Long (Xuyên qua mây bắt rồng), xuyên qua cương khí rất lợi hại của Kim Đỉnh, mà nhắm yếu huyệt ở cánh tay phải của y.

Tuy mấy năm nay Vân Nhạc đã chán nản cuộc đời, nhưng không một ngày nào chàng xao lãng việc luyện tập võ công nên võ công của chàng đã luyện tới mức thuần hóa, không có để lại sơ hở nào để đối phương có thể phản công được.

Kim Đỉnh thượng nhân cảm thấy chỉ phong của đối phương sắc bén như dao cắt, huyết mạch ở cổ tay mình tê tái liền hoảng sợ vội quay người thay thế khác để tấn công.

Cao thủ đấu với nhau chỉ sai một ly đi một dặm, chỉ chênh nhau có một sợi tóc thôi cũng đủ cho đối phương giết chết mình. Tuy Kim Đỉnh thượng nhân biến thế rất nhanh, nhưng Vân Nhạc còn nhanh hơn y, chàng thắng được một thế như bóng theo hình, ngón tay nhanh như điện chớp điểm vào trọng huyết của đối phương luôn.

Võ công của Vân Nhạc sử dụng là pho Hiên Viên Thập Bát Giải một môn tuyệt học của võ lâm, kỳ diệu khôn lường và nhanh như điện chớp.

Kim Đỉnh thượng nhân chỉ có cách chống đỡ thôi chứ không sao gỡ tuyệt học của mình ra phản công lại được.

Kim Đỉnh thượng nhân giỏi thân pháp huyền ảo ra nhưng thân pháp của y còn kém Thất Tinh Huyền Bộ của Vân Nhạc nên y không sao tránh né nổi, chỉ thất thế có một thế mà không sao gỡ lại được nữa. Kim Đỉnh thượng nhân hoảng sợ vô cùng, vì y là một người Chưởng môn mà võ công đã tu luyện mấy chục năm rồi, gung càng già càng cay, nên dù có bị thất thế, chỉ có chống đỡ một cách khéo léo, không bị võ công tuyệt học của Vân Nhạc làm cho cuống quýt, nhưng dù sao y cũng chống đỡ một lúc thôi, rút cục vẫn bị đại bại.

Còn Thế Vân thiền sư đấu với Hồ Cương, Thái Hư và Thương Tử ba người. Hồ, Tướng, Thương đều là những tay cao thủ thượng hạng trong võ lâm, võ công lại tinh kỳ tuyệt luân, phối hợp với nhau rất chặt chẽ, nên dù thiền sư là kỳ tài của phái Nga Mi thật, nhưng nhất thời đôi bên chỉ đấu ngang tay với nhau thôi.

Trận đấu thật là khốc liệt, sau mấy tiếng kêu thảm khốc, môn hạ Nga Mi đã có mấy người bị thương nặng té lăn ra đất.

Đang lúc gió bắc thổi ào ào, những mảnh tuyết bay đầy trời mà trận đấu ở trên Thiên Phật Đỉnh càng ngày càng kịch liệt máu cũng đổ nhiều hơn trước. Thế Vân thiền sư bỗng trông thấy Kim Đỉnh thượng nhân bị Vân Nhạc dồn vào một góc, y cả kinh, nhân lúc Thái Hư với Thương Tử tấn công tới, y không thèm chống đỡ, mà chỉ nhằm Hồ Cương đẩy luôn hai chưởng, nên Hồ Cương đành phải lui về phía sau ba bước, nhưng chưởng Thái Hư với Thương Tử vẫn nhằm sau lưng thiền sư tấn công tới mạnh như vũ bão.

Nếu để cho chưởng lực của hai người đánh trúng vào lưng Thế Vân thiền sư dù có Thiên Công bảo vệ lấy thân thể cũng bị hại chứ không sai, bốn chưởng của hai người chỉ cách lưng thiền sư năm tấc là trúng, thì thiền sư tung mình nhảy lên đâm bổ về phía sau lưng Vân Nhạc tấn công xuống.

Nhờ có thể công đó, y mới giải nguy được cho Kim Đỉnh thượng nhân, lúc đó Vân Nhạc đã chộp được tay đối thủ rồi nhưng chàng cần cứu mình hơn là giết địch, nên chàng vội nhảy sang bên tránh né.

Đang lúc ấy, Thiền sư nhảy tới cạnh Kim Đỉnh thượng nhân khẽ dặn bảo rằng:

- Người thúc thời mới là tuần kiệt, ta với sư diệt nên chạy đến Đại Lượng, rồi sẽ trả mối thù này sau cũng không muộn.

Y chưa nói dứt lời thì Thái Hư, Thương Tử, Hồ Cương và Vân Nhạc đã nhảy tới.

Thế Vân và Kim Đỉnh vội tung mình nhảy xuống khỏi Thiền Phật Đỉnh tức thì.

Thương Tử thấy vậy vội nói:

- Để cho hổ về rừng thế nào cũng xảy ra họa lớn.

Vân Nhạc đáp:

- Đại ca cứ an tâm, chúng không thể thoát khỏi bàn tay của chúng ta đâu.

Hồ Cương xen lời nói:

- Thương lão sư nói rất phải, chúng ta phải cẩn thận mới được.

Nói xong, y liền đuổi theo ngay, Thương Tử và Thái Hư cũng đuổi theo luôn. Vân Nhạc ngẫm nghĩ giây lát rồi chạy lại chỗ Lôi Tiểu Thiên.

Tiểu Thiên đang kịch chiến với Tam Tài Cát Chủ, trận đấu của hai người kịch liệt khôn tả.

Tam Tài Cát Chủ là cao thủ số một số hai của phái Nga Mi, thể thức của y kỳ diệu khôn lường nên Lôi Tiểu Thiên chống đỡ rất vất vả. Vân Nhạc vừa tới là thay đổi ngay. Chàng dùng thể Thời Tinh Điểm Đẩu (sao thôi cầm bút điểm vào sao bắc đẩu) nhanh như điện chớp tấn công luôn vào người Tam Tài Cát Chủ.

Tam Tài Cát Chủ thấy Vân Nhạc nhảy tới gần, y đã vội chạy ra mép sườn núi phi thân xuống vực sâu muôn trượng, mồm thì rú một tiếng thật dài.

Số người của phái Nga Mi nhiều hơn số người của Vân Nhạc đem tới, nhưng chúng thấy trước sau Thế Vân thiền sư cùng các người bỏ chạy, nên chúng không còn tâm trí nào đấu tiếp. Lúc ấy chúng lại nghe thấy tiếng rú của Tam Tài Cát Chủ nên tên nào tên ấy vội nhảy theo Tam Tài Cát Chủ.

Vân Nhạc tới gần mép núi nhìn xuống bên dưới, thấy sâu không thấy đáy cũng ngăn người ra.

Lôi Tiểu Thiên chạy theo tới, thấy vậy liền nói:

- Vực thẳm sâu muôn trượng thế này, dù chúng có võ công cao siêu đến đâu cũng tan xương nát thịt. Nhưng lão mỗ đoán chắc bên dưới thế nào cũng có xếp đặt gì, để khi rút xuống không chết, bằng không con kiến còn ham sống, huống chi là người, chớ khi nào bọn tiểu tốt Nga Mi lại coi thường cái chết như thế được!

Vân Nhạc nghe thấy Tiểu Thiên nói vậy rất có lý, chàng liền gật đầu nói:

- Nhị ca nói rất phải, chúng ta hãy cứu chữa cho những người bị thương trước đã, rồi hãy xuống xem xét sau.

Sau trận hỗn chiến đó, bên cạnh Vân Nhạc cũng có mấy người bị thương, chàng liền ban cho mỗi người một viên Vạn Xuân đơn, rồi dẫn mọi người xuống Thiên Phật Đỉnh.

Hãy nói Thế Vân thiền sư với Kim Đỉnh thượng nhân chạy xuống Thiên Phật Đỉnh không dám đi đường chính chỉ chọn những khe núi và vách núi lõm chõm mà đi thôi. Trong khi đi đường Kim Đỉnh thượng nhân nói:

- Sư thúc, chúng ta thua trận này không cam tâm chút nào.

Thế Vân thiền sư cười nhạt đáp:

- Sư thúc có muốn thế đâu, nhưng nếu chúng ta không nhịn được việc nhỏ thì làm sao được việc lớn, sư thúc ở trong Thần Nam Cốc đã bố trí trận Thái Ất Mê Cung rồi, chúng đuổi theo chỉ đâm đầu vào lưới thôi.

Kim Đỉnh thượng nhân kinh ngạc nói tiếp:

- Sư thúc hành sự quả là thần quỷ khôn lường, đệ tử không sao biết được, nhưng bây giờ chỉ còn sư thúc và sư đệ, hai người thì làm sao mà hoàn thành được đại sự.

Thế Vân đáp:

- Mục đích của chúng, chỉ cần bắt được ta với sư đệ, còn các người khác chúng không coi ra gì hết, hai chú cháu ta đi rồi, còn các người khác thì chắc vào trong Thần Nam Cốc ngay.

Kim Đỉnh thượng nhân biết Thế Vân thiền sư đoán việc không sai chút nào, y liền không nói năng gì nữa, liền cầm đầu chạy như bay.

Hai chú cháu đang chạy bỗng đằng xa có tiếng cười nhạt nói:

- Chúng ta đợi hai vị lâu rồi, có mau thúc thủ chịu trói không?

Nhưng hai người chỉ nghe thấy tiếng nói, chứ không thấy bóng người nào cả, kinh ngạc vô cùng, Thế Vân liền trầm giọng hỏi:

- Sao thí chủ không hiện thân ra tương kiến thế.

Tiếp theo đó có tiếng cười nhạt nói tiếp:

- Tại hạ ở trước mặt hai vị đây, nếu hai vị không trông thấy thì lạ thật.

Tiếng cười bỗng gần, bỗng xa, bỗng có bỗng không, không sao biết được người đó ở đâu cả.

Thế Vân thiền sư khẽ bảo Kim Đỉnh thượng nhân rằng:

- Chúng ta cứ vừa múa chưởng vừa xông qua ải.

Nói xong, hai người bốn chưởng cùng đẩy mạnh về phía trước, chỉ nghe thấy hai tiếng kêu ùm ùm thật lớn, cát bụi và đá bay mù mịt, rồi cả hai cùng xông thẳng về phía trước.

Nhưng chúng mới xông tới được bảy tám trượng thì đã thấy hai đầu vai nhúc nhúc như là bị rắn độc cắn vậy.

Một người là võ lâm kỳ túc, một người là Chưởng môn của phái Nga Mi đã có thiên công hộ thể, đao kiếm chém không lọt, vật gì có thể làm cho chúng bị thương và thấy đau nhúc nhúc như thế ắt không phải vật thường nên hai chú cháu hoảng sợ đến mất hết hồn vía không dám ngừng chân một bước nào.

Đằng xa lại có tiếng cười nhạt và tiếng nói vọng tới:

- Đây là hai người tự mang khổ vào thân đấy nhé.

Hai chú cháu Thế Vân vừa xấu hổ vừa tức giận, chạy thẳng về phía trước mấy chục trượng mới ngừng lại lắng nghe, thấy hình như không có người đuổi theo, mới yên tâm, rồi cả hai hành công bế huyệt ở chỗ gần vết thương trên hai đầu vai.

Kim Đỉnh thượng nhân khẽ hỏi:

- Sư thúc, từ đây đi Thần Nam Cốc còn có người đánh lén nữa không, liệu chúng ta đi đường khác thì hơn?

Thế Vân thiền sư chưa kịp trả lời, thì trên không có tiếng cười nhạt và nói:

- Các người đã đi vào thiên la địa võng rồi còn hòng mà thoát thân làm gì nữa.

Tiếp theo đó, cả hai đều nghe thấy có tiếng khí giới khua động trong gió chém tới, cả hai vội cúi đầu tránh né và gươm chuông lên chống đỡ nhưng đao kiếm đã ở bên cạnh người chúng lướt qua, áo của Kim Đỉnh thượng nhân đã bị đâm chém rách tả tơi.

Kim Đỉnh thượng nhân tức giận khôn tả, liền gơ tay ra chop về phía khí giới vừa rút lui đó. Đột nhiên có tiếng cười ha hả và mắt y chỉ thấy ánh sáng kiếm xẹt một cái, y đã thấy dưới cổ lạnh buốt, bộ râu bạc phơ đã bị cắt đứt đến hết, nếu y không ngẩng mặt về phía sau thì cổ y đã bị cắt đứt rồi.

Người núp trong bóng tối định tâm trêu ghẹo không tấn công nữa, Kim Đỉnh thượng nhân đã tức giận đến mặt xanh mặt đỏ rồi.

Thế Vân thiền sư vội nói:

- Địch trong bóng tối, ta không biết đâu mà chống đỡ và tránh né và chúng đều là cao thủ võ lâm cả, thôi chúng ta mau tiến thẳng về phía Thần Nam Cốc đi.

Kim Đỉnh thượng nhân đành nén lửa giận, theo sư thúc đi, giữa đường còn bị người đùa giỡn như vậy hai ba lần nữa, hai chú cháu đều là cao thủ tuyệt mức, mà không sao trông thấy hình bóng đối phương và cũng không biết kẻ địch ẩn nấp ở đâu cả nên cả hai nản chí vô cùng.

oOo

Thần Nam cốc là một chỗ rất bí ẩn, bốn mặt đều là vách núi cao chót vót cây cối um tùm, chỉ có ba đường mòn có thể đi được vào trong cốc thôi. Nhưng trong đó những tảng đá quái dị mọc lởm chởm như rừng cây đa vậy và những cây nam (trầm) to lớn cao chọc trời, cây nhỏ nhất cũng phải hai người ôm mới lọt.

Trên con đường mòn gần Thần Nam Cốc người ta thấy Thế Vân thiền sư với Kim Đỉnh thượng nhân hai người hót ha hót hải chạy tới. Bỗng có tiếng ca bên trong vọng ra, tiếng ca ấy tuy không lớn lắm, nhưng khi lọt vào tai hai người đều cảm thấy đình tai nhức óc. Hai chú cháu Thế Vân biết đó là giọng ca của một cao thủ võ lâm, liền ngừng chân lại, từ từ bước về phía trước, đi một bước nhìn trước nhìn sau một cái, cả hai đều hoảng sợ khôn tả.

Nhất là Thế Vân thiền sư kinh hãi thâm bụng bảo dạ rằng: "Chả lẽ tên tiểu bối Vân Nhạc đã biết rõ hết sự xếp đặt của ta trong Thần Nam Cốc này mà y đã sai người đứng chặn ở góc cốc khâu chằng?"

Nghĩ đoạn, y đi thêm được một quãng đường nữa đã thấy một ông già đầu sói mặc quần áo đen, gầy như một que trúc, đang ngồi trên tảng đá lớn nhìn trời, hình như không biết hai người tới vậy?

Nhưng chú cháu chúng đi tới gần, thì đột nhiên ông cười ha hả, nháy xuống đất nhìn thẳng vào mặt hai người và hỏi:

- Lão ở Thần Nam Cốc này đã lâu năm chưa có một người nào đến thăm cả, hai vị giáng lâm có việc gì thế?

Kim Đỉnh thượng nhân nghe nói ngẩn người ra nhìn Thế Vân thiền sư.

Thế Vân thiền sư sầm mặt lại đáp:

- Bậy nào, chỗ này là của Tam Tài Cát Chủ tậ sư diệt ở, sao thì chủ định tâm đùa giỡn lão tăng như vậy?

Ông già sói đầu kia cũng sầm nét mặt lại đáp:

- Tên giặc sói đầu kia, người mới thật là nói bậy, lão phu ở trong Thần Nam Cốc này mấy chục năm rồi, không hề biết chuyện gì và không ai dám vô lễ với lão phu. Cái gì Tam Tài Cát Chủ nào, người gọi y ra đây đi.

Thế Vân thiền sư liền biến sắc mặt, quát tiếp:

- Người định đùa giỡn lão tăng làm chi, người có biết lão tăng là ai không?

Ông già sói đầu cười nhạt một tiếng đáp:

- Lão rời khỏi trần tục đã lâu, quên hết người trên giang hồ rồi, những người quen biết lão năm xưa, đã chết, còn những hậu bối lão chưa gặp mặt và cũng chưa nghe thấy bao giờ hết. Hai vị thử nói ra xem lão phu có nhớ là ai không?

Thế Vân thiền sư cố nén lửa giận, đáp:

- Lão tăng ở trên Thiên Phật Đỉnh pháp hiệu Thế Vân.

Kim Đỉnh thượng nhân cũng xen lời nói:

- Lão tăng là Chuởng môn của phái Nga Mi, pháp hiệu là Kim Đỉnh.

Thế rồi ông già sói đầu nhìn về Thế Vân một hồi rồi lắc đầu đáp:

- Cái tên Thế Vân thiền sư lão không biết nhưng lão có gặp qua Thanh Trần tử hai ba lần.

Thế Vân thiền sư nghe nói cả kinh, vì Thanh Trần tử là người Chuồng môn hai đời trước, nếu ông già này nói không ngoa thì tuổi của ông ta ít nhất cũng trên trăm, nên y ngạc nhiên ngẩn người ra nhìn ông già, mặt tỏ vẻ ngơ ngác.

Y lại thấy ông già sói đầu đưa mắt nhìn Kim Đỉnh thượng nhân và nói tiếp:

• - Người là Chuồng môn của phái Nga Mi đây à, xem mắt mi không phải là người chính đáng, ắt không phải là lương thiện, như vậy làm sao làm được chức Chuồng môn, lão không tin người là Chuồng môn thật?

Kim Đỉnh thượng nhân tức giận vô cùng, liền lớn tiếng quát:

- Khi nào lão tăng lại mạo nhận như thế.

Ông già lại cười nhạt một tiếng và nói tiếp:

- Tự nói, tự khen như thế làm chi, nếu là Chuồng môn thì phải có tín vật làm bằng, đưa tín vật cho lão xem nào. Hừ, người ngông cuồng nóng nảy không có một chút khí độ như thế này, thì làm gì được chức Chuồng môn như thế này.

Lúc này Kim Đỉnh thượng nhân mới biết người này có ý đùa giỡn, liền gờ hữu chưởng lên nhằm ông già sói đầu tấn công luôn.

Ông già sói đầu chỉ cười nhạt một tiếng, khẽ né sang bên đã tránh được chưởng lực của địch thủ ngay, rồi gờ tay phải lên nhanh như điện chớp nhằm tay của Kim Đỉnh thượng nhân chộp luôn.

Ông ta ra tay vừa nhanh vừa trúng, Kim Đỉnh thượng nhân giật mình kinh hãi vội ra tay định chộp tay ông ta. Đồng thời Thế Vân thiền sư cũng nhảy vào gờ hai ngón tay ra định điểm vào yếu huyệt ông già. Ông già sói đầu cười ha hả, tung mình nhảy lên trên cao lướt vào trong Thần Nam cốc, và nói:

- Người không phạm ta, ta không phạm người, hai vị vào trong Thần Nam Cốc sẽ bị chết, hai vị không tin, xin cứ việc vào.

Hai hòa thượng tức giận vô cùng, bỗng thấy phía sau lưng đã nhức. Thì chỗ bị thương hồi nãy hai người tức giận quên phong bế huyệt đạo nên vết thương đó mới lâm nguy và lan dần xuống dưới lưng, vì không biết vật gì cản phải, trong lúc đang bị cường địch bao vây này, cũng không kịp xem xét. Bây giờ thấy đau mới cả kinh, vội vận công bế huyệt cố nén lửa giận xuống.

Thế Vân thiền sư khẽ nói:

- Chúng ta đi lối khác vào Thần Nam Cốc vậy.

Kim Đỉnh thượng nhân lắc đầu đáp:

- Theo đệ tử, Thần Nam Cốc đã bị chiếm rồi, sự xếp đặt của sư thúc đã bị chúng biết hết. Huống hồ trong cốc còn ẩn núp không biết bao nhiêu là kinh địch. Chi bằng theo kế hoạch đã định của sư thúc mà chúng ta đi Đại Lượng vậy.

Thế Vân thiền sư ngẫm nghĩ giây lát rồi thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Khởi cần đi Đại Lượng nữa, vì đi tới đó chỉ bị người trong võ lâm chê cười chúng ta thôi, hơn nữa căn bản của chúng ta đã mất rồi, biết đâu Tỉnh Bình chả cười chúng ta. Theo ý của sư thúc thì trong cốc sư thúc xếp đặt rất bí ẩn, nhất thời chúng khó mà biết được, sư diệt cứ theo sư thúc đi bằng còn đường bí mật khác vào trong cốc thì hơn?

Kim Đỉnh thượng nhân không dám trái lời, liền theo Thế Vân thiền sư đi luôn.

Trong cốc đột nhiên có ba người, đó là ông già sói đầu hồi này với Vân Nhạc cùng Hồ Cương.

Ông già sói đầu đó là Mục Vân sư đệ của Tạ Vân Nhạc ẩn cư trên Bàn Long Giáp lâu năm. Mục Vân đưa mắt nhìn theo hai chú cháu Thế Vân đi vào trong khe núi rồi cười nhạt nói:

- Sao hiền đệ không nhân lúc này diệt trừ hai tên giặc sói đầu này đi? Để y đi Đại Lượng có khác gì giúp cho Tỉnh Bình thêm hai cánh hay không?

Vân Nhạc đáp:

- Tiểu đệ biết lắm, nhưng Tỉnh Bình mới bị đại bại, trốn về Đại Lượng đang bố trí lại, khó vào khó ra lắm. Nhất là A Tu La Trận của y đã bày xong, ai tự tiện vào chỉ có dẫn thân vào chỗ chết thôi, không bao giờ tiểu diệt lại nhẫn tâm để cho tinh anh của võ lâm chôn sống ở Đại Lượng hay sao, nếu không có kế vẹn toàn, không khi nào tiểu diệt dám làm bừa như thế.

Mục Vân suy nghĩ giây lát, lại hỏi tiếp:

- Hiền diệt mạo hiểm theo dõi hai tên giặc sói đầu này ư?

Nói tới đó, ông ta lắc đầu mà nói tiếp:

- Khó mà tránh khỏi được tai mắt của bọn thủ hạ của phái Đại Lượng.

Vân Nhạc mỉm cười đáp:

- Khi nào tiểu diệt lại ngu đại thế.

Nói xong, chàng móc tay vào trong tay áo lôi ra một con khỉ vừa xanh vừa nhỏ ra để ngồi trên vai và nói tiếp:

- Tiểu điệt phải nhờ vả ở nơi con vật nhỏ này.

Hồ Cương lớn tiếng cười và xen lời nói:

- Con khỉ này khôn ngoan lắm, không hiểu Thanh Âm thần ni kiếm ở đâu ra thế.

Mục Vân nhìn hai mắt con khỉ có vẻ không tin, nói tiếp:

- Nó nhờ thân hình bé nhỏ có thể theo hai tên giặc vào Đại Lượng để biết rõ đường đi lối về, rồi chúng ta lại theo nó tấn công. Như vậy có khác gì hiền điệt theo hai tên đó không, hà tất hiền điệt phải đi theo tên giặc đó làm chi.

Hồ Cương vuốt râu vừa cười vừa đỡ lời:

- Mục lão sư coi thường con khỉ này quá, nó biết nghe và biết viết chữ, muốn nói gì, nó có thể viết cho chúng ta hay.

Mục Vân ngạc nhiên hỏi lại:

- Nó thật tinh khôn như thế ư?

Bỗng trong cốc có tiếng rú thật dài vọng ra, Vân Nhạc liền nói:

- Hai tên giặc sói đầu đã vào trong Thần Nam Cốc rồi.

Nói xong, chàng vội quay mình đi vào sơn cốc, Mục Vân, Hồ Cương cũng theo vào luôn.

Hãy nói Thế Vân với Kim Đỉnh hai người đi đường bí mật khác vào trong cốc, suốt dọc đường không có một cản trở nào hết, chỉ thấy trước mặt có một bức vách đá chắn ngang thoi, trên vách chỉ có gai góc mọc, không có một lối đi nào hết.

Kim Đỉnh thượng nhân thấy vậy ngẩn người ra, nhưng y đã thấy Thế Vân thiền sư giơ chưởng lên bố một thế tựa như dao phạt qua vậy, một tảng mây và gai rộng chừng mười trượng bị phạt đi mất và phía sau hiện ra ngay một lối đi.

Đường lối này vốn là một khe núi thiên tạo, chỉ lọt một người đi thoi, nhưng tối om không trông thấy gì hết. Kim Đỉnh thượng nhân thấy sư thúc mình đi vào trong khe núi tối om như thế, liền bụng bảo dạ rằng: "Sư thúc đa mưu lắm kể thật, có một con đường nhỏ như thế này mà ta không hề hay biết gì cả."

Đi đến giữa đường, Thế Vân thiền sư bỗng thở dài và nói:

- Phái Nga Mi của chúng ta từ xưa tới nay không bao giờ bị thất bại như thế này bao giờ cả, đáng lẽ có hy vọng tạo được thế lực nhưng sư diệt lại kết oán với Tạ Vân Nhạc trước, sau lại nghe lời xúc xiểm của Ngọc Tu, đáng lẽ người Chuông môn của một môn phái, phải công minh chính trực mới gây được tín nhiệm với mọi người, ngày nay hiền diệt đã tạo nên một cục diện, mọi người đều phản lại, ngay cả những người thân của mình cũng phải xa lánh. Tất cả những sự kiện đó đều do hiền diệt kém sáng suốt và hay nhẹ dạ nghe tiểu nhân xúc xiểm, hơn nữa cả lão tăng cũng có tội theo. Nếu ngày hôm nay có thể chuyển nguy thành yên thì phải nhờ vả ở các vị tổ sư linh thiêng phù hộ cho mới được.

Kim Đỉnh thượng nhân dù sao vẫn chưa mất hết lương tri, nghe thấy Thế Vân nói như vậy, hoảng sợ đến toát mồ hôi lạnh ra, gượng cười đáp:

- Đó là sự bất đắc dĩ chứ không phải đệ tử muốn thế đâu, bây giờ tình thế đã khiến cho mình cười trên lưng hổ rồi, muốn thôi cũng không được nữa, giờ chỉ còn cách là xin Phật tổ thứ tội cho đệ tử thôi.

Thế Vân thiền sư thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Thật uổng công cho chú cháu ta, có võ công cái thế như thế này mà không làm gì được, vì địch ở trong tối mà ta ở ngoài sáng, biết làm sao được.

Nói xong, cả hai đã đi khỏi khe núi đó và tiến vào trong sơn cốc, chỉ thấy những tảng đá quái dị mọc lởm chởm, lối đi rất khó khăn. Thế Vân thiền sư liền nhìn vào trần đá đó một cái và nói:

- Trần thế chưa động đến, chúng ta còn hy vọng.

Bỗng đằng sau đá có tiếng cười nhạt vọng ra. Thế Vân thiền sư ngăn người vội nhảy về phía đó giờ chuông ra tấn công nhanh như điện chớp.

Nhưng chuông lực của y mới đánh đến giữa đường thì bị bắn trở lại, y hoảng sợ vô cùng, thì thấy Tam Tài Cát Chủ mặt nhợt nhạt đang ngồi tựa lưng vào một tảng đá đen.

Thế Vân thiền sư đưa mắt nhìn bốn xung quanh, thấy ngoài Tam Tài Cát Chủ, không còn ai hết, liền quát hỏi:

- Người là ai?

Tam Tài Cát Chủ có vẻ có hơi không sức, vừa cười và đáp:

- Đệ tử đã bị Vân Nhạc phá tam âm huyết mạch rồi.

Lúc này Thế Vân thiền sư không còn vẻ gì là một cao tăng nhất thời nữa, chỉ thấy mặt y hung ác nghiền răng mím môi nói:

- Tạ Vân Nhạc, lão tăng thể sẽ với người không đội trời chung.

Kim Đỉnh thượng nhân đã nhảy tới thấy Tam Tài Cát Chủ bị thương một cách bi đát như vậy, kinh hãi vô cùng và cũng động lòng.

Tam Tài Cát Chủ gượng cười nói tiếp:

- Sư thúc tố với Chưởng môn mau rời Nga Mi này đi, trận thức của Thần Nam Cốc này đã bị Vân Nhạc đảo lộn rồi, để giam giữ hai vị vào trong đây.

Thế Vân thiền sư nghe nói rùng mình kinh hãi vội hỏi tiếp:

- Thế còn các đệ tử khác đâu?

Tam Tài Cát Chủ vội đáp:

- Chắc cùng chung số phận như đệ tử rồi.

Thế Vân thiền sư trầm giọng nói tiếp:

- Lão cứ không rời khỏi Thần Nam Cốc này và nhất định đấu với Vân Nhạc một phen đã chắc đâu y thắng nổi lão nào.

Kim Đỉnh thượng nhân muốn khuyên bảo nhưng lại thôi, Thế Vân thiền sư lại quát lớn:

- Tạ thí chủ cứ lên lên lút lút ần núp như vậy làm chi, có giỏi thì hiện thân ra ấn chứng võ công với lão tăng.

Y vừa nói dứt thì đã có tiếng cười lớn và tiếng nói vọng tới:

- Thiền sư đi sang bên phía tây mấy bước, rồi đi sang phía nam chín bước thì sẽ thấy tại hạ ngay.

Thế Vân Thiền sư liền theo lời đó mà đi về phía trước, chờ tới khi hình bóng của lão hòa thượng vừa lẩn khuất thì đột nhiên có hai người áo đen bịt mặt xuất hiện, tay cầm trường kiếm, xông lại vây đánh Kim Đỉnh thượng nhân ngay. Thế công của hai người đó rất huyền ảo.

Kim Đỉnh thượng nhân vừa kinh hãi vừa tức giận, múa chưởng định chộp tay của hai kẻ địch, nhưng thân pháp của hai người bịt mặt đó kỳ lạ vô cùng, kiếm thế lại loạn xạ, không có phương pháp gì hết, khiến Kim Đỉnh thượng nhân không biết đâu mà đỡ những kiếm thế lạ lùng ấy.

Kim Đỉnh thượng nhân là Chưởng môn của một phái, có phải tay tầm thường đâu. Y nhận xét kỹ kiếm pháp của đối phương còn lợi hại hơn Thiên Độc Bát Kiếm với Thất Xảo Chu Hồn, hai pho kiếm pháp độc đáo của bốn môn nhiều nên y kinh ngạc vô cùng.

Kiểm pháp của hai người bịt mặt áo đen càng tấn công càng thần kỳ và lợi hại hơn trước nhiều. Kim Đỉnh thượng nhân quát hỏi:

- Lai lịch của các người thế nào? Mau nói cho bản tăng hay đi.

Hai người họ chẳng nói chẳng rằng vẫn cứ múa kiếm tấn công tới tấp, kiếm pháp của họ không hở một khe nhỏ nào để Kim Đỉnh thượng nhân có thể phản công lại được cả.

Kim Đỉnh thượng nhân tức giận đến hai mắt đỏ lửa, cười nhạt luôn mồm và nói tiếp:

- Hai vị không trả lời bắt buộc lão tăng phải khai sát giới đây.

Y chưa nói dứt đã ngồi sụp xuống đá hai chân lên một cái vào mặt một người áo đen, y đã vận dụng mười hai thành cương lực ra đá nên thế đá của y mạnh khôn tả. Còn tay phải thì nhắm kiếm của đối phương chop liền.

Y ra tay nhanh như điện chớp và mạnh như vũ như bão, yên trí người bịt mặt kia thế nào cũng bị đứt tâm mạch, thất khiếu phun máu ra mà chết, ngờ đâu trường kiếm của người bịt mặt thứ hai đã nhắm mệnh môn huyết ở sau lưng của y đâm tới rồi.

Kim Đỉnh thượng nhân hoảng sợ vô cùng vội thu tay và giật chân lại, tránh sang bên năm thước rồi gỡ pho chuông độc đao ra tấn công tới tấp.

Hai người bịt mặt võ công tuy hơi kém Kim Đỉnh thượng nhân một chút, nhưng lợi thế hơn, mỗi người có một thanh trường kiếm với kiếm pháp lợi hại khôn tả. Nhờ vậy mà đôi bên ngang tay nhau, không ai được ai thua hết.

Hãy nói, Thế Vân thiền sư theo lời Vân Nhạc đi thẳng vào trong, quả thấy Vân Nhạc đã khoanh tay đứng, mồm tím tím đợi chờ ở giữa tảng đá lởm chởm rồi.

Vừa thấy Thế Vân thiền sư vào tới, Vân Nhạc liền mỉm cười và nói:

- Thiền sư, năm xưa tại hạ ở trên Thiên Phật Đỉnh ấn chúng võ học với thiền sư, chúng ta không ai hơn ai hết, từ khi cách biệt tới giờ chắc công lực của thiền sư đã tiến bộ rất nhiều?

Thế Vân thiền sư nghe nói ngạc nhiên vô cùng, Vân Nhạc lại nói tiếp:

- Dư Vân với tại hạ vốn dĩ là một người, chắc thiền sư vẫn chưa biết rõ mọi chuyện?

Thế Vân thiền sư nghe nói hậm hực nói:

- Nếu sớm biết là người thì năm xưa lão tăng cũng không đem lòng từ bi ra mà đối xử như vậy.

Vân Nhạc cả cười nói tiếp:

- Năm xưa Thiền sư có nói là sẽ có ngày nay. Nhưng Thiền sư bảo năm xưa đã có lòng từ bi với tại hạ thì lòng từ bi ấy ở đâu? Chỉ thấy Thiền sư ra tay không nề nang chút nào, thế mà còn nói đến hai chữ từ bi thì lạ thật.

Thế Vân thiền sư nghe nói đỏ bừng mặt, hai mắt trợn ngược tia ra hai luồng ánh sáng dữ tợn, trầm giọng nói tiếp:

- Tạ thí chủ, lão phải thất lễ đây.

Nói xong, y xông lại tấn công luôn ba chưởng một lúc!

Quý vị nên rõ Thế Vân thiền sư là một nhân tài tuyệt xuất của phái Nga Mi, hai trăm năm mới có một tay cao thủ như thế. Tài học của y thật là uyên thâm cao bác, ba chưởng của y tấn công ra, chưởng nào cũng thần diệu vô cùng.

Năm xưa Vân Nhạc đã đấu với Thế Vân thiền sư rồi, biết đối phương không phải là tay bình thường nên vừa ra tay đấu đã giở ngay Huyền Thiên Thất Tinh Bộ và Chế Long Chưởng Pháp trong Hiên Viên Thập Bát Giải ra liền, nhằm hai tay của Thế Vân chộp luôn.

Hai người đều là kỳ tài của võ lâm ra tay tuyệt nhanh, thân pháp lại huyền ảo, có thể nói người đứng bên ngoài xem không sao rõ được thân hình của nào lẫn vào người nào?

Đấu được nửa tiếng đồng hồ, hiển nhiên tài ba của Thế Vân thiền sư kém Vân Nhạc một mức, y đã thấy hơi thở hỗn hển và vết thương trên lưng của y đau nhức như lửa thiêu.

Vì vậy Thế Vân Thiền Sư càng đấu càng nóng lòng sốt ruột.

Quý vị nên rõ, người đấu võ cần nhất là phải trấn tĩnh, hễ nóng lòng sốt ruột chân khí sẽ mất điều hòa ngay, Thế Vân thiền sư càng đấu càng lộ vẻ sắp bại đến nơi, đột nhiên Vân Nhạc lớn tiếng cả cười rồi giở một thế rất huyền ảo ra, năm ngón tay chộp luôn vào Khúc Trì huyết của kẻ địch.

Thế Vân thiền sư cảm thấy chỉ phong của đối phương như những mũi dao sắc bén đâm vào cổ tay của mình, y cả kinh vô cùng, vội thu tay lại giơ chưởng lên rồi chém ngược xuống, ngờ đâu, tay của Vân Nhạc vẫn nắm chặt tay của y không sợ tay kia của đối phương chém xuống, trái lại còn bóp mạnh tay vào yếu huyết ở cổ tay của đối thủ một cái.

Hình như Thế Vân thiền sư muốn rứt được tay ra để quay mình đào tẩu tức thì...

- o O o -